

I

Навдивовиж премудра і зваблива
ця біла жінка на ім'я Зима:
розкидає своє стояйне диво
по всіх усюдах просто задарма;

укриє землю снігом мерехтливим,
прилине з-понад хмар, немов сурма,
а разом з нею — флейта жартівлива
виспівує крізь віхолу й туман.

Завія сніжна — новорічна панна —
тривожить душу чарівним чеканням.
Із нею рік Новий до нас спішить.

Серця розкрили гойні карнавали,
щоб люди пісню скорше заспівали,
де наша віра і любов дзвенить.

II

Де наша віра і любов дзвенить,
там розквітає Україна мила.
І ловлять зорі Новорічну мить,
котра кружля на мелодійних крилах.

Зимовий вечір подихом тремтить,
щоб з тої миті щастя народилось,
бо сповіща божественна блакить,
що в рік Новий Господня зріє сила.

Краса зими і новорічний щем...
Яких нам втіх просити в Бога ще?
Горнімося, Людино, до Людини.

Нехай сніги за обрієм і мла,
до нас пора сподівана прийшла —
приймім її ласково і єдино.

III

Приймім її ласково і єдино
оту пору, що мрії додає.
Огляньмо даль прозіріним оком дивним —
десь там грядуще наше виграє.

Суворий час Дністром широким плине,
та в цьому плині суть одвічна є:
у нас самих майбутнє України,
в котрім весна дзвінким потоком б'є.

Зав'юниться там свіжістю п'янкою,
щемка душа наповниться снагою,
запахне гостро новизною вік.

...А нині — радість повнить наші груди,
і чути "Будьмо!" шанобливі всюди.
Новий спустився з Чорногори рік!